

Barbaros Köyü Oyuk Festivalinde Korkuluk Gelenekinin Kültür Turizmi Bağlamında Yeniden Görünürlük Kazanması

*The Re-emergence of the Scarecrow Tradition within the Context of
Cultural Tourism: The Case of the Barbaros Village Oyuk Festival*

Uğur AKGÜN ve Hacer Nurgül BEĞİÇ*

Öz

Geleneksel tarımsal pratikler, kırsal yaşam biçimlerinin üretim, inanç, dayanışma ve kültürel aktarım süreçleriyle yakından ilişkilidir. Bu pratiklerden biri olan korkuluk yapımı, tarım alanlarındaki ürünleri hayvanlardan koruma işlevinin yanında halk yaratıcılığı, bereket, korunma ve yerel kimlik gibi kültürel anlamlar taşımaktadır. Türk kültüründe “tarlaların sessiz bekçileri” olarak adlandırılan korkuluklar, geleneksel tarım yaşamının işlevsel ve sembolik unsurları arasında yer almaktadır. Ancak tarımsal üretim biçimlerindeki değişim, teknolojik uygulamaların yaygınlaşması ve kırsal yaşamın dönüşümü sonucunda korkuluk yapımı birçok bölgede görünürlüğünü kaybetmeye başlamıştır. İzmir ili Urla ilçesine bağlı Barbaros Köyü’nde düzenlenen Oyuk Festivali, bu halk pratiğinin kültür turizmi bağlamında yeniden görünürlük kazandığı yerel örneklerden biridir. Bu çalışmanın amacı, Barbaros Köyü Oyuk Festivali örneğinde korkuluk yapımının geleneksel tarımsal işlevi ile kültür turizmi kapsamındaki temsil, aktarım ve tanıtım işlevlerini incelemektir. Araştırmada nitel araştırma yaklaşımı benimsenmiş; saha gözlemleri, görüşmeler, yazılı ve sözlü kaynakların incelenmesi yoluyla veri toplanmıştır. Bulgular, oyukların Barbaros Köyü’nde geleneksel tarımsal koruma işlevini sürdürdüğünü; festival bağlamında ise yerel kimlik, halk yaratıcılığı, toplumsal dayanışma ve kültürel miras aktarımıyla ilişkili yeni işlevler kazandığını göstermektedir. Çalışma, unutulma riski taşıyan bir halk pratiğinin kültür turizmi aracılığıyla belgelenmesi, tanıtılması ve kuşaklar arası aktarımı açısından Barbaros Köyü örneğini değerlendirmektedir.

Anahtar sözcükler: Korkuluk, Oyuk Festivali, Somut Olmayan Kültürel Miras, Kültür Turizmi, Geleneksel Tarım Pratikleri.

*Araştırmacı, İzmir
Demokrasi Üniversitesi
Sanat Tasarımı Bölümü,
e-posta:
ugurakgun.art@gmail.co
m, ORCID: 0009-0003-
8877-5176.
Prof. Dr., İzmir
Demokrasi Üniversitesi
Güzel Sanatlar,
begicnurgul@gmail.com
, ORCID: 000-0002-
5727-7516.

Geliş Tarihi: 10.04.2026
Kabul Tarihi: 26.06.2026
Yayın Tarihi: 30.06.2026

Araştırma Makalesi

Cite as/ Atıf: Akgün U. ve Begiç H.N. (2026). Barbaros köyü oyuk festivalinde korkuluk
gelenekinin kültür turizmi bağlamında yeniden görünürlük kazanması, *Culture Academy
Dergisi*, 6(1), 51-71.

Abstract

Traditional agricultural practices are closely associated with the production, belief, solidarity, and cultural transmission processes of rural life. Scarecrow making, as one of these practices, carries cultural meanings related to folk creativity, abundance, protection, and local identity, alongside its function of protecting agricultural products from animals. In Turkish culture, scarecrows, referred to as the “silent guardians of the fields,” are among the functional and symbolic elements of traditional agricultural life. However, changes in agricultural production patterns, the spread of technological applications, and the transformation of rural life have caused scarecrow making to lose visibility in many regions. The Oyuk Festival, held in Barbaros Village in the Urla district of İzmir, represents one of the local examples in which this folk practice has regained visibility within the context of cultural tourism. This study aims to examine the traditional agricultural function of scarecrow making and its functions of representation, transmission, and promotion within the scope of cultural tourism through the case of the Barbaros Village Oyuk Festival. The study adopts a qualitative research approach, and data were collected through field observations, interviews, and the examination of written and oral sources. The findings indicate that oyuks maintain their traditional agricultural protection function in Barbaros Village, while also acquiring new functions related to local identity, folk creativity, social solidarity, and cultural heritage transmission within the festival context. The study evaluates the Barbaros Village case in terms of documenting, promoting, and transmitting a folk practice at risk of disappearance through cultural tourism.

Keywords: Scarecrow, Oyuk Festival, Intangible Cultural Heritage, Cultural Tourism, Traditional Agricultural Practices.

Received: 10.04.2026
Accepted: 26.06.2026
Available Online: 30.06.2025

Research Article

Giriş

Geleneksel tarımsal pratikler, kırsal yaşam biçimlerinin üretim, inanç, gündelik deneyim ve kültürel aktarım süreçleriyle yakından ilişkilidir. Bu pratikler içinde yer alan korkuluklar, tarımsal ürünleri kuşlardan ve diğer zararlı hayvanlardan koruyan işlevsel araçlardır. Korkuluklar aynı zamanda halk yaratıcılığı, bereket düşüncesi, korunma inancı ve yerel kimlik gibi kültürel anlamlar taşımaktadır (Abdelhakim, 2020; Król, 2019, 2020). İnsan biçimli görünüşleri, yerel malzeme kullanımı ve üretim teknikleri, korkulukları kırsal kültürel peyzaj içinde işlevsel ve sembolik bir unsur olarak konumlandırmaktadır (Król, 2020). Tarımsal üretimde teknolojik uygulamaların yaygınlaşması, kırsal yaşam biçimlerindeki dönüşüm ve geleneksel üretim ilişkilerinin zayıflaması, korkuluk yapımının birçok bölgede görünürlüğünü azaltmıştır. Bu süreçte bazı yerel pratikler, kültür turizmi ve festival etkinlikleri aracılığıyla yeniden görünürlük kazanmakta;

yerel kimlik, toplumsal dayanışma ve kültürel miras aktarımı açısından yeni temsil alanları oluşturmaktadır (Qiu et al., 2022; Stankova & Vassenska, 2015).

Bu çalışma, İzmir ili Urla ilçesine bağlı Barbaros Köyü'nde düzenlenen Oyuk Festivali örneğinde korkuluk geleneğinin geleneksel tarımsal işlevi ile kültür turizmi bağlamındaki temsil ve aktarım işlevlerini incelemektedir. Araştırmada nitel araştırma yaklaşımı benimsenmiş; saha gözlemleri, görüşmeler, yazılı ve sözlü kaynakların incelenmesi yoluyla veri toplanmıştır. Bu doğrultuda çalışma, unutulma riski taşıyan bir halk pratiğinin festival bağlamında nasıl yeniden görünürlük kazandığını ve bu görünürlüğün yerel kültürel mirasın belgelenmesi, tanıtılması ve kuşaklar arası aktarımı açısından nasıl değerlendirilebileceğini tartışmaktadır.

Korkuluk benzeri tarımsal koruma uygulamalarının erken örnekleri Antik Mısır'a kadar uzanmaktadır. Antik Mısır'da Nil Nehri çevresindeki tarım alanlarında kuşları uzaklaştırmak ve mahsul güvenliğini sağlamak amacıyla ağ, saz çerçeve ve insan müdahalesine dayalı yöntemler kullanılmıştır (Abdelhakim, 2020). Antik Yunan'da bağ ve bahçelerin korunması, bereket ve mahsul güvenliği Priapus figürleriyle ilişkilendirilmiştir. Priapus'un ahşap figür olarak bağ, bahçe ve tarımsal alanlarla ilişkilendirilmesi, insan biçimli koruyucu figürlerin tarımsal üretim kültüründe işlevsel ve sembolik bir yere sahip olduğunu göstermektedir (Hunt, 2011; Favero, 2022). Bu tarihsel örnekler, korkulukların farklı kültürlerde mahsul koruma, bereket düşüncesi ve koruyucu temsil biçimleriyle ilişkilendirildiğini ortaya koymaktadır.

Görsel 1: Mısır, 1920

Görsel 2: Kuzey Carolina, 1938

Görsel 1 ve 2’de farklı coğrafyalarda korkulukların tarımsal koruma amacıyla kullanımına ilişkin tarihsel örnekleri göstermektedir. Sol görsel Mısır’da, sağ görsel Kuzey Carolina’da kaydedilmiş korkuluk örneklerine aittir (Soto, n.d.).

Antik Yunan ve Roma kültüründe bağ, bahçe ve tarımsal alanların korunması Priapus figürleriyle ilişkilendirilmiştir. Priapus, bereket, bahçecilik ve bağcılıkla bağlantılı koruyucu bir figür olarak değerlendirilmiş; ahşap temsilleri tarımsal üretim alanlarında mahsul güvenliği ve bereket düşüncesiyle birlikte anlam kazanmıştır (Edmunds, 2009; Rotenberk, 2014; Ward, 2023). Korkulukların tarımsal bağlamdaki temel işlevi, ürünleri kuşlardan ve diğer zararlı hayvanlardan korumaktır. Bu işlev, insan biçimli görünüm, hareket, ses ve görsel caydırıcılık gibi unsurlarla desteklenmiştir. Tarımsal ürünlerin kuşlardan korunmasına yönelik geleneksel ve teknolojik caydırma yöntemleri, güncel tarım literatüründe görsel, işitsel ve hareket temelli uygulamalar kapsamında değerlendirilmektedir (Micaelo et al., 2023). Bu çerçevede korkuluklar, tarımsal koruma ihtiyacından doğan; zamanla yerel malzeme kullanımı, insan biçimli temsil ve halk yaratıcılığıyla biçimlenen geleneksel uygulamalar arasında yer almaktadır.

Korkulukların farklı coğrafyalardaki tarihsel örnekleri, bu figürlerin tarımsal koruma ihtiyacıyla ortaya çıktığını ve zaman içinde bereket, korunma, insan biçimli temsil ve halk yaratıcılığıyla ilişkili kültürel anlamlar kazandığını göstermektedir. Bu genel tarihsel çerçeve, korkulukların yalnızca belirli bir kültüre ait uygulamalar olarak değerlendirilmesini sınırlandırır; ancak her toplum, bu figürleri kendi inanç sistemi, üretim biçimi ve yerel yaşam pratikleri içinde yeniden anlamlandırmıştır. Türk kültür tarihinde de korkuluklar, tarımsal ürünleri koruma işlevinin yanında nazar, bereket, kötü ruhlardan korunma, atalar kültü ve yapma bebek geleneğiyle ilişkili daha geniş bir inanç alanı içinde ele alınmaktadır. Bu nedenle korkulukların Türk kültür tarihindeki yeri, halk inançlarıyla bağlantısı ve Anadolu’daki uygulama biçimleri önemlidir.

1. Korkulukların Türk Kültür Tarihi ve İnanç Boyutu

Türk kültür tarihinde insan biçimli figürler ve koruyucu nesneler, atalar kültü, nazar inancı ve tarımsal bereket düşüncesiyle ilişkili geniş bir inanç

alanı içinde değerlendirilmiştir. Eski Türk inanç sisteminde “töz” ve “ongon” olarak adlandırılan figürler, ata ruhu ve koruyucu güç düşüncesiyle bağlantılıdır; ancak bu figürleri doğrudan korkuluk geleneğinin kökeni olarak değerlendirmek mümkün değildir (İnan, 1934; Gömeç, 2019). Korkuluk geleneği açısından daha doğrudan bağlantı, Türk halk kültüründe bağ, bahçe, bostan ve mahsulün nazardan korunmasına yönelik uygulamalarda görülmektedir.

Dîvânu Lugâtî't-Türk'te “abakı” kelimesi bostan korkuluğu, “kösgük” kelimesi ise göz değmesini önlemek amacıyla bağ ve bostanlara dikilen korkuluk anlamında açıklanmaktadır (Atalay, 1992; Çıblak, 2004). Halk kültüründe nazara karşı kullanılan at kafatası, bostan korkuluğu ve benzeri nesneler, mahsulü görünmeyen zararlardan koruma düşüncesiyle ilişkilendirilmiştir (Çıblak, 2004; Taş, 2019). Bu çerçevede Türk kültüründe korkuluklar, tarımsal ürünleri hayvanlardan koruyan işlevsel araçlar olarak kullanılmış; nazar, bereket ve koruyucu temsil düşüncesiyle bağlantılı halk inancı pratikleri içinde anlam kazanmıştır.

Eski Türk inanç çevresinde insan biçimli figürler, atalar kültü, ruh tasavvuru ve koruyucu nesne anlayışıyla ilişkili bir inanç alanı içinde değerlendirilmiştir. Atalar kültü, ölen ataların ruhlarının yaşamaya devam ettiği, aileyi ve topluluğu koruduğu, bazı durumlarda gündelik yaşama müdahale edebildiği düşüncesine dayanmaktadır (Artun, 2006; Gezer, 2023; Gülден, 2025). Bu inanç çevresinde üretilen figürler ve ritüel nesneler, temsil, koruma ve kutsal güç düşüncesiyle bağlantılıdır. Anadolu halk kültüründe yapma bebekler de çocuk oyuncağı, el sanatı ürünü, turistik nesne ve ritüel temsil aracı olarak farklı işlevler üstlenmiştir (Begiç, 2016). Özellikle Çömçeli Gelin ve benzeri uygulamalar, yağmur duası, bereket beklentisi ve doğa olaylarını etkileme düşüncesiyle ilişkilendirilen törensel pratikler arasında yer almaktadır (Kılıç, 2014; Şimşek, 2003). Bu örnekler, korkulukların doğrudan atalar kültü veya yapma bebek geleneğinden türediğini göstermez; ancak insan biçimli temsilin koruma, bereket ve ritüel işlevlerle ilişkilendirildiği kültürel zemini anlamaya katkı sağlar.

Türk halk kültüründe nazar inancı, canlı varlıkların yanında tarımsal ürünler, bağlar, bahçeler ve bostanlarla da ilişkilendirilmiştir. Bu nedenle mahsulü korumaya yönelik uygulamalar, hayvanları uzaklaştırma işlevinin yanında nazardan korunma düşüncesiyle de anlam kazanmıştır. *Dîvânu Lugâtî't-Türk*'te yer alan “abakı” ve “kösgük” kelimeleri, bostan korkuluğu

ve göz değmesini önlemek amacıyla bağ ve bostanlara yerleştirilen koruyucu nesneler bağlamında değerlendirilmiştir (Çakmak, 2015; Akengin, Ulusoy, & Arık, 2023). Nazar inancına ilişkin halk uygulamaları, Türk toplumunda korunma ve sakınma pratiklerinin geniş bir kültürel alan içinde şekillendiğini göstermektedir (Keskin, 2008). Nazarla ilişkili nesneler ve uygulamalar, geleneksel kültür içinde aktarım, dönüşüm ve yeniden üretim süreçleriyle varlığını sürdürmektedir (Ekici & Fedakâr, 2014; Begiç, 2022). Bu bağlamda bostan korkuluğu ve benzeri koruyucu nesneler, tarımsal ürünleri koruma işlevi ile nazardan sakınma düşüncesinin kesiştiği halk kültürü pratikleri arasında değerlendirilebilir.

Kâşgarlı Mahmud'un XI. yüzyılda kaleme aldığı Dîvânü Lugâti't-Türk, Türk dili, gündelik yaşamı ve halk inançları hakkında önemli veriler sunan temel sözlük kaynaklarından biridir. Eserde korkulukla ilişkili söz varlığı içinde "abakı" ve "kösgük" kelimeleri dikkat çekmektedir. "Abakı", göz değmesini önlemek amacıyla bostanlara ve bahçelere dikilen korkuluk anlamıyla; "kösgük" ise göz değmesinden sakınmak amacıyla üzüm bağları ve bostanlara yerleştirilen korkuluk veya nazarlık anlamıyla açıklanmaktadır. Dîvânü Lugâti't-Türk üzerine yapılan söz varlığı ve halk inançları araştırmaları, bu iki kelimenin bağ, bahçe, bostan, mahsul güvenliği ve nazardan korunma düşüncesiyle ilişkili olduğunu göstermektedir (Altın, 2019; Bedirhan, 2018; Yıldırım, 2024). Bu bağlamda "abakı" ve "kösgük", Türk kültür tarihinde korkuluğun tarımsal koruma işleviyle nazardan sakınma düşüncesi arasındaki ilişkiyi ortaya koyan önemli söz varlığı unsurları olarak değerlendirilebilir.

Tarıma dayalı geleneksel yaşamda insan biçimli temsil araçları, yağmur duası, bereket beklentisi ve doğa olaylarını etkileme düşüncesiyle ilişkili halk pratiklerinde de kullanılmıştır. Anadolu'da Çömçe Gelin, Kepçe Kadın, Godi Godi, Gode Gode, Çomçalı Gelin ve benzeri adlarla bilinen uygulamalar, kuraklık dönemlerinde yağmur dileğiyle gerçekleştirilen ritüel pratikler arasında yer almaktadır (Artun, 1995; Demren, 2006; Erdal, 2019). Bu uygulamalarda çocuklar tarafından hazırlanan figürün köy içinde gezdirilmesi, mâni veya dua eşliğinde kapı kapı dolaştırılması ve topluluk katılımıyla yağmur dileğinin ifade edilmesi öne çıkmaktadır (İnce Sezer & Badıllı, 2024; Oral, 2019). Bu ritüel figürler doğrudan korkuluk olarak değerlendirilemez; ancak insan biçimli temsilin tarımsal bereket, doğa olayları ve halk inançlarıyla kurduğu ilişkiyi göstermesi bakımından korkuluk geleneğinin kültürel arka planını açıklamaya katkı sağlar.

2. Günümüz Anadolu Pratikleri, Festival ve Kültür Turizmi

Günümüzde korkuluk yapımı, bazı yerel örneklerde tarımsal koruma işlevinin yanında kültürel temsil ve festival turizmiyle ilişkili bir halk pratiği olarak görünürlük kazanmaktadır. Anadolu kırsalında korkuluklar, tarla, bostan ve bahçelerde ürünleri kuşlardan ve yabani hayvanlardan korumaya yönelik insan biçimli figürler olarak kullanılmaktadır. Bu figürler çoğunlukla ahşap iskelet, saman, mısır sapı, eski giysi, şapka ve ses çıkaran metal parçalar gibi yerel ve gündelik malzemelerle hazırlanmakta; kırsal yaşamın üretim pratikleri, halk yaratıcılığı ve görsel temsil biçimleriyle ilişkilendirilmektedir (Arda, 2015). Korkuluk yapımının festival bağlamında sergilenmesi, yerel kültürel unsurların turistik deneyime dönüştürülmesi ve kırsal destinasyonların kültürel çekicilik kazanması açısından değerlendirilebilir. Kültür turizmi ve festival turizmi üzerine yapılan çalışmalar, yerel festivallerin kültürel mirasın tanıtımı, yerel kimliğin görünür kılınması, toplumsal katılım ve yerel kalkınma açısından işlev üstlenebildiğini göstermektedir (Baykan, 2007; Kiper & Kiper, 2006; Özgürel et al., 2015; Zayım, 2024). Bu bağlamda Barbaros Köyü Oyuk Festivali, korkuluk yapımının güncel kültür turizmi içinde yeniden görünürlük kazandığı yerel bir örnek olarak ele alınabilir.

Korkulukların tarla ve bostanlardan köy sokaklarına taşınması, Barbaros Köyü Oyuk Festivali'nde kültür turizmi bağlamında görünür hâle gelen yerel bir uygulamadır. İzmir'in Urla ilçesine bağlı Barbaros Köyü'nde 2016 yılından itibaren düzenlenen festival, köyün tarımsal, kültürel ve geleneksel değerlerini yaşatma amacıyla ortaya çıkmıştır (Türkiye Turizm Ansiklopedisi, n.d.). Festival kapsamında köy halkının "oyuk" olarak adlandırdığı korkuluklar, atölyelerde hazırlanarak ev önlerine, sokaklara, meydanlara ve tarımsal alanlara yerleştirilmektedir (İzmir Büyükşehir Belediyesi, 2023). Anadolu Ajansı'nın festival hazırlıklarına ilişkin foto-galeri haberinde de oyukların festivalden önce köy kahvesi girişinde, ev kapılarında, dükkânların üstünde ve ağaç tepelerinde sergilendiği aktarılmaktadır (Öksüz, 2017). Yörede "oyuk" kelimesi tarla korkuluğunu ifade etmekte; bu adlandırma festivalin yerel kimliğini belirleyen temel unsurlardan biri hâline gelmektedir (Festivall, n.d.). Şahin ve Aslan'ın Barbaros Köyü üzerine yaptığı çalışmada da korkuluğun festivalin sembolü olarak tanımlandığı ve Barbaros Oyuk Festivali'nin bu sembol üzerinden kurulduğu belirtilmektedir (Şahin & Aslan, 2019). Bu çerçevede oyuklar, Barbaros Köyü'nde tarımsal koruma işlevini hatırlatan nesneler olmanın

yanında sokak mekânında sergilenen, yerel katılımı görünür kılan ve ziyaretçi deneyimini destekleyen görsel-kültürel öğeler olarak değerlendirilebilir. Festival literatürü, yerel etkinliklerin mekânsal kimlik, yer oluşturma, destinasyon imajı ve kültürel temsil süreçlerinde etkili olabildiğini göstermektedir (Richards, 2017; Saatcı, 2020). Görsel 3'te Urla Barbaros köyü korkuluk (oyuk) festivali görseli paylaşılmıştır.

Görsel 3: Urla Barbaros Köyü Korkuluk (Oyuk) Festivali
(Yazarın kendi arşivi)

UNESCO bağlamında korkuluk ya da yöresel adıyla oyuk yapımı, Somut Olmayan Kültürel Miras Temsili Listesi'nde müstakil bir unsur olarak yer almamaktadır. Bununla birlikte oyuk yapımı, 2003 tarihli Somut Olmayan Kültürel Mirasın Korunması Sözleşmesi'nin tanımladığı bilgi, beceri, uygulama, temsil, aktarım ve kültürel mekân ilişkileri bakımından değerlendirilebilir. Sözleşme kapsamında somut olmayan kültürel miras, toplulukların kültürel kimlikleriyle ilişkilendirdikleri uygulamalar, bilgiler, beceriler ve bunlarla bağlantılı araçlar, nesneler ve mekânlar üzerinden ele alınmaktadır (UNESCO, 2003). Bu açıdan oyuk yapımı, yerel malzeme kullanımı, insan biçimli figür üretimi, tarımsal koruma bilgisi, nazardan sakınma düşüncesi, halk yaratıcılığı ve festival bağlamındaki topluluk katılımı nedeniyle geleneksel zanaatkarlık, doğa ve tarımla ilişkili yerel bilgi, toplumsal uygulamalar ve festival etkinlikleri alanlarıyla ilişkilendirilebilir. Bu değerlendirme, oyukların doğrudan UNESCO listesine kayıtlı olduğu anlamına gelmez; ancak uygulamanın somut olmayan kültürel miras yaklaşımı içinde belgelenebilir, aktarılabilir ve yerel topluluk

katılımıyla yaşatılabilir bir halk pratiği olarak ele alınmasına olanak sağlar (Blake, 2009; Lenzerini, 2011; Partarakis et al., 2023). Bu nedenle Barbaros Köyü Oyuk Festivali, UNESCO listesine kayıtlı bir unsur olarak değil, somut olmayan kültürel miras yaklaşımıyla yorumlanabilecek yerel bir kültürel aktarım pratiği olarak değerlendirilmelidir.

3. Yöntem

Bu araştırma, İzmir ili Urla ilçesine bağlı Barbaros Köyü'nde düzenlenen Oyuk Festivali örneğinde korkuluk geleneğinin kültür turizmi bağlamındaki görünürlüğünü inceleyen nitel bir durum çalışması olarak tasarlanmıştır. Çalışmada oyuk yapımının geleneksel tarımsal işlevi, yerel kültürel anlamları, festival sürecindeki temsil biçimleri ve kültür turizmiyle ilişkisi bütüncül bir yaklaşımla ele alınmıştır.

Araştırmanın verileri saha gözlemleri, yarı yapılandırılmış kaynak kişi görüşmeleri, fotoğrafik belgeleme ve doküman incelemesi yoluyla toplanmıştır. Saha gözlemleri Barbaros Köyü'nde tarla, bostan, sokak, ev önü ve festival alanlarında gerçekleştirilmiş; oyukların konumları, üretim biçimleri, kullanılan malzemeleri, köy mekânındaki görünürlükleri ve festival bağlamındaki sergilenme biçimleri incelenmiştir. Kaynak kişi görüşmeleri, Barbaros Köyü'nde tarımsal üretim pratiklerini, oyuk yapımını, festival sürecini ve yerel kültürel belleği bilen kişilerle yürütülmüştür. Doküman incelemesi kapsamında akademik literatür, folklor metinleri, UNESCO somut olmayan kültürel miras belgeleri, festival tanıtım materyalleri, belediye ve kurum duyuruları, haber metinleri, görsel kayıtlar ve kamuya açık çevrim içi içerikler değerlendirilmiştir.

Elde edilen veriler betimsel ve tematik analiz yaklaşımıyla çözümlenmiştir. Analiz sürecinde oyukların tarımsal koruma işlevi, yerel malzeme kullanımı, halk yaratıcılığı, nazar ve bereketle ilişkili kültürel anlamları, festival bağlamındaki görsel temsili, kırsal yaşam hafızası ve kültür turizmiyle ilişkisi temel inceleme alanları olarak belirlenmiştir. Bulgular, saha gözlem notları, kaynak kişi anlatıları, fotoğrafik kayıtlar, dokümanlar ve ilgili literatür birlikte değerlendirilerek yorumlanmıştır.

Araştırma için İzmir Demokrasi Üniversitesi Sosyal ve Beşeri Bilimler Bilimsel Araştırma ve Yayın Etik Kurulu'ndan 30/04/2026 tarihli, 2026/05-19 karar sayılı ve 2026/111 protokol numaralı etik kurul onayı alınmıştır. Kaynak kişi görüşmeleri bilgilendirilmiş onam ve gönüllülük

ilkeleri doğrultusunda gerçekleştirilmiştir. Adı açık biçimde verilen kaynak kişilerden kimlik bilgilerinin bilimsel yayında kullanılmasına ilişkin ayrıca onam alınmıştır. Araştırma sürecinde kişisel verilerin korunması, mahremiyet ve bilimsel etik ilkelerine dikkat edilmiştir.

4. Bulgular

Saha gözlemleri, Barbaros Köyü'nde oyukların imeceye dayalı bir üretim süreci içinde hazırlandığını göstermektedir. Oyuklar, genellikle 1,5-3 metre yüksekliğinde ahşap iskelet, saman dolgusu, yeniden kullanılan kumaş parçaları ile teneke ve CD gibi hareket ve ses etkisi oluşturan malzemeler kullanılarak üretilmiştir. Stilize insan formunda kurgulanan bu figürlerin rüzgârla hareket eden yapısı, tarımsal koruma işlevini destekleyen görsel ve işitsel bir caydırıcılık oluşturmaktadır. Bostan alanlarında gözlenen ürün zararlarına ilişkin örnekler Görsel 4 ve 5'te sunulmuştur.

Görsel 4-5: Barbaros Köyü'nde Bostan Ürünlerinde Gözlenen Zarar Örnekleri (Yazarın kendi arşivi)

Saha gözlemleri, oyukların Barbaros Köyü'nde tarımsal ürünleri koruma işleviyle ilişkili olarak üretildiğini göstermektedir. Teneke, CD,

kumaş şeritleri ve rüzgârla hareket eden ek parçalar, figürlerin görsel ve işitsel caydırıcılığını destekleyen unsurlar arasında yer almaktadır. Bununla birlikte oyukların festival bağlamındaki konumu tarla ve bostanlarla sınırlı değildir. Görsel 6-7 'de görüldüğü üzere, insan biçimli oyuklar ev önlerinde, sokaklarda ve köy içi geçiş alanlarında sergilenmektedir. Bu sergileme biçimi, oyukların yerel malzeme kullanımı, halk yaratıcılığı, kültürel temsil ve yerel kimlik açısından görünürlük kazanmasını sağlamaktadır. Bu bağlamda oyuklar, Barbaros Köyü'nde tarımsal koruma bilgisi ile nazar, bereket ve korunma düşüncesiyle ilişkili kültürel anlamları bir araya getiren yerel bir halk pratiği olarak değerlendirilebilir.

Görsel 6-7: Barbaros Köyü'nde Sokak Mekânında Sergilenen
Oyuk Örnekleri (Yazarın kendi arşivi)

Oyukların görsel biçimlenişinde stilize beden formları, asimetrik yüz ifadeleri, dikişle oluşturulmuş gözler, fermuarla biçimlendirilmiş ağızlar ve mizahi ayrıntılar dikkat çekmektedir. Kullanılan kumaş parçaları, eski giysiler, aksesuarlar ve gündelik malzemeler, oyukların yerel üretim deneyimi ve halk yaratıcılığıyla biçimlenen görsel-kültürel figürler olarak değerlendirilmesine olanak sağlamaktadır.

Kaynak kişi görüşmeleri, Barbaros Köyü'nde tarımsal üretim

pratiklerinin kırsal yaşamın dönüşümüyle birlikte değiştiğini göstermektedir. Katılımcı 1'e (2026) göre , genç nüfusun eğitim ve çalışma amacıyla kentlere yöneldiğini, üretim maliyetlerinin arttığını ve yabani hayvanlarla mücadelenin giderek zorlaştığını belirtmiştir. Bu anlatı, oyukların köydeki tarımsal üretim deneyimi ve kırsal yaşam hafızasıyla ilişkisini ortaya koymaktadır. Festival bağlamında ev önlerine, sokaklara ve köy içi geçiş alanlarına yerleştirilen oyuklar, geçmişte tarla ve bostanlarda ürünleri korumaya yönelik kullanılan işlevsel figürlerin günümüzde kültürel temsil ve yerel kimlik unsuru olarak görünürlük kazandığını göstermektedir. Barbaros Köyü örneğinde oyuklar, tarımsal üretim bilgisi, halk yaratıcılığı, kırsal yaşam deneyimi ve kültürel aktarım süreçlerini bir araya getiren yerel bir halk pratiği olarak öne çıkmaktadır.

Görsel 8-9: Barbaros Köyü'nde Sokak Mekânında Sergilenen Oyuklar (Yazarın kendi arşivi)

Barbaros Köyü'nde turizm, yerel üretim ve kırsal yaşam pratikleri birbiriyle ilişkili biçimde gelişmektedir. Kaynak kişi anlatıları, köyde susuz tarım teknikleriyle kavun ve karpuz üretiminin sürdürüldüğünü; ev yapımı ekmek, pasta, zeytinyağı, reçel ve benzeri yerel ürünlerin festival ve

ziyaretçi deneyimiyle ilişkilendirildiğini göstermektedir. Hayvancılık, meyvecilik ve denize yakınlığın sağladığı balık ürünleri de köyün kendine yeterli kırsal yaşam biçimini destekleyen unsurlar arasında yer almaktadır. Bu üretim çeşitliliği, Barbaros Köyü'nde Oyuk Festivali'nin yerel üretim, kırsal ekonomi, kültürel temsil ve kültür turizmi arasındaki ilişkiyi görünür kılan bir alan olarak değerlendirilmesine olanak sağlamaktadır. Görsel 10-11' de yer alan örneklerde oyukların köy içi gündelik yaşam mekânlarında, işletme çevrelerinde ve sokak dokusu içinde sergilendiği görülmektedir. Bu yerleştirme biçimi, oyukların festival sürecinde ziyaretçi deneyiminin parçası hâline geldiğini ve köyün yerel kimliğini görsel olarak temsil ettiğini göstermektedir.

Görsel 10-11: Barbaros Köyü'nde Sokak Mekânında Sergilenen Oyuklar (Yazarın kendi arşivi)

Kaynak kişi anlatıları, Barbaros Köyü'nde Oyuk Festivali'nin yerel üretim, gündelik yaşam ve ziyaretçi deneyimiyle ilişkili bir kültürel çekim alanı oluşturduğunu göstermektedir. Katılımcı 2 (2026), işletmecisi olduğu kahvehanede kızının yaptığı tabloların yabancı ziyaretçilere satıldığını belirterek köyde sanat üretimi, ziyaretçi ilgisi ve yerel ekonomi arasında kurulan ilişkiye dikkat çekmiştir. Bu anlatı, festival sürecinde oyukların yanında el yapımı ürünlerin, yerel gıdaların ve köy içi üretim pratiklerinin de görünürlük kazandığını göstermektedir. Demet Küçükkayalar'ın öncülüğünde başlatılan festival girişimi, Barbaros Köyü'nde zeytinyağı, reçel, doğal ürünler ve el yapımı ürünlerin ziyaretçilere sunulduğu yerel bir kültür turizmi alanı oluşturmuştur. Anadolu Ajansı'nda yayımlanan

haberlerde de festivalin Demet Küçükkayalar öncülüğünde başlatıldığı, köyde atölyeler kurulduğu ve ilk festivalden itibaren yoğun ziyaretçi ilgisi olduğu aktarılmaktadır (Öksüz, 2025). Türkiye Turizm Ansiklopedisi ise Barbaros Oyuk Festivali'nin köyün kültürel mirasını yaşatma, geleneksel yaşam biçimlerini görünür kılma ve kırsal kalkınmaya katkı sağlama amacı taşıdığını belirtmektedir (Türkiye Turizm Ansiklopedisi, n.d.).

Kaynak kişi anlatıları ve saha gözlemleri, festival hazırlıklarının imece anlayışıyla yürütüldüğünü ve köydeki toplumsal dayanışmayı desteklediğini göstermektedir. Sokaklara, ev önlerine ve köy içi geçiş alanlarına yerleştirilen oyuklar, stilize yüz ifadeleri, mizahi ayrıntıları ve hareketli unsurlarıyla ziyaretçi deneyiminin görsel bileşenlerinden biri hâline gelmiştir. Modern tarım teknolojilerinin yaygınlaşmasına karşın oyukların bahçe ve bostanlarda geleneksel koruma işlevini hatırlatan figürler olarak varlığını sürdürmesi, festivalin tarımsal hafıza ile kültürel temsil arasındaki ilişkiyi görünür kıldığını göstermektedir. Barbaros Köyü'nün 2025 yılında UN Tourism tarafından "Best Tourism Villages" listesine alınması, köyün kültürel miras, yerel üretim, topluluk temelli turizm ve sürdürülebilir kırsal kalkınma açısından uluslararası ölçekte görünürlük kazandığını göstermektedir (UN Tourism, 2025; İzmir İl Kültür ve Turizm Müdürlüğü, 2025).

Sonuç

Bu çalışma, Barbaros Köyü Oyuk Festivali örneğinde korkuluk geleneğinin kültür turizmi bağlamında yeniden görünürlük kazanma biçimini incelemiştir. Saha gözlemleri, kaynak kişi anlatıları, fotoğrafik belgeler ve doküman incelemeleri, oyukların Barbaros Köyü'nde geleneksel tarımsal koruma işlevini sürdürdüğünü; festival bağlamında yerel kimlik, halk yaratıcılığı, toplumsal dayanışma, kırsal yaşam hafızası ve kültürel miras aktarımıyla ilişkili yeni temsil alanları kazandığını göstermektedir. Bu yönüyle oyuklar, tarımsal üretim bilgisi ile yerel kültürel anlamların birlikte değerlendirilebildiği bir halk pratiği olarak öne çıkmaktadır.

Araştırma bulguları, oyukların yerel malzeme kullanımı, insan biçimli tasarım, mizahi ayrıntılar, hareketli parçalar ve görsel-işitsel caydırıcı unsurlar aracılığıyla hem işlevsel hem de sembolik bir nitelik taşıdığını ortaya koymaktadır. Ahşap iskelet, saman dolgusu, kumaş parçaları, eski giysiler, teneke ve CD gibi gündelik malzemeler, bu figürlerin yerel üretim deneyimiyle ilişkisini güçlendirmektedir. Sokaklara, ev

önlerine, işletme çevrelerine ve köy içi geçiş alanlarına yerleştirilen oyuklar, festival sürecinde ziyaretçi deneyiminin görsel bileşenlerinden biri hâline gelmektedir. Bu sergileme biçimi, oyukları tarla ve bostanlardaki koruyucu işlevlerinden koparmadan köy mekânında kültürel temsil aracı olarak görünür kılmaktadır.

Kaynak kişi anlatıları, Barbaros Köyü'nde Oyuk Festivali'nin yerel üretim, kırsal ekonomi ve kültür turizmi arasındaki ilişkiyi desteklediğini göstermektedir. Susuz tarım, yerel gıda üretimi, zeytinyağı, reçel, el yapımı ürünler, sanat üretimi ve köy içi işletmeler, festival deneyiminin tamamlayıcı unsurları olarak öne çıkmaktadır. Bu bulgu, oyukların festivalde sergilenen görsel figürler olarak konumlanmadığını; yerel üretim pratikleri, topluluk katılımı ve kırsal yaşam deneyimiyle birlikte anlam kazandığını göstermektedir. Festivalin imece anlayışıyla hazırlanması, köyde toplumsal dayanışmayı destekleyen ve kültürel aktarımı güçlendiren bir ortam oluşturmaktadır.

UNESCO somut olmayan kültürel miras yaklaşımı açısından değerlendirildiğinde, oyuk yapımı doğrudan Tamsili Liste'de yer alan bir unsur değildir. Ancak uygulama, yerel bilgi, beceri, üretim tekniği, kültürel mekân, topluluk katılımı ve kuşaklar arası aktarım boyutlarıyla somut olmayan kültürel miras çerçevesinde yorumlanabilir. Barbaros Köyü Oyuk Festivali, bu halk pratiğinin belgelenmesi, tanıtılması, festival aracılığıyla görünürlük kazanması ve yerel topluluk tarafından yaşatılması bakımından dikkate değer bir örnek sunmaktadır. Köyün UN Tourism tarafından "Best Tourism Villages" listesine alınması da Barbaros'un kültürel miras, yerel üretim ve sürdürülebilir kırsal turizm açısından uluslararası ölçekte görünürlük kazandığını göstermektedir.

Sonuç olarak Barbaros Köyü örneği, korkuluk geleneğinin modernleşme, kırsal dönüşüm ve teknolojik tarım uygulamaları karşısında tamamen kaybolmadığını; yerel topluluk katılımı, festivalleşme ve kültür turizmi aracılığıyla yeni bir görünürlük alanı kazandığını ortaya koymaktadır. Bu nedenle oyuk yapımı, geleneksel tarım bilgisi, halk yaratıcılığı, yerel kimlik ve kültürel miras aktarımı ekseninde korunması ve belgelenmesi gereken bir halk pratiği olarak değerlendirilmelidir. Gelecek çalışmalarda Oyuk Festivali'nin ziyaretçi profili, yerel ekonomi üzerindeki etkisi, genç kuşakların katılımı ve kültürel miras aktarımı üzerindeki uzun dönemli sonuçları daha ayrıntılı biçimde incelenebilir.

Kaynaklar

- Abdelhakim, W. M. (2020). Scaring birds: The concept of the scarecrow in ancient Egypt. *International Journal of Heritage, Tourism and Hospitality*.
https://ijhth.journals.ekb.eg/article_154143_f2f834bc32d559452_ba06cce7bf9a7b2.pdf
- Arda, Z. (2015). Türk halk kültüründe “korkuluk” imgesi ve Neşet Günal’ın resimlerine yansımaları. *Millî Folklor*, 27(108), 147–154.
- Artun, E. (2000). Türklerde İslamiyet öncesi inanç sistemleri, öğretiler, dinler.
- Arslan, S. (2024). Eski Türkçede töz-tözlüg ve bag-bağlıg, uguş-uguşlug, yiltız-yiltızlıg sözleri. *Gazi Türkiyat*, 34, 1–18.
- Atalay, B. (1992). *Dîvânü Lûgat-it-Türk tercümesi* (Cilt I–IV). Türk Dil Kurumu Yayınları.
- Akengin, G., Ulusoy, M. H., & Arık, G. (2023). Geleneksel Türk kültürünün izlerini Neşet Günal’ın resimlerinde aramak. *IBAD Sosyal Bilimler Dergisi*, 14, 204–218.
- Acıpayamlı, O. (1964). Türkiye’de yağmur duası. *Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi Dergisi*, 22(3–4), 221–250.
- Altın, K. Y. (2019). Dîvânü Lugâti’t-Türk’te yer alan araç-gereç adlarının kültürel kodları üzerine bir değerlendirme. *Avrasya Uluslararası Araştırmalar Dergisi*, 7, 204–218.
- Artun, E. (1995). Adana’da yağmur yağdırma törenleri ve Çomçalı Gelin. In A. Buran (Ed.), *Tuncer Gülensoy Armağanı* (pp. 154–163). Bizim Gençlik Yayınları.
- Baykan, E. (2007). Kültür turizmi ve turizmin kültürel varlıklar üzerindeki etkileri. *Gazi Üniversitesi Ticaret ve Turizm Eğitim Fakültesi Dergisi*, 2, 30–49.
- Blake, J. (2009). UNESCO’s 2003 Convention on Intangible Cultural Heritage: The implications of community involvement in “safeguarding”. In L. Smith & N. Akagawa (Eds.), *Intangible heritage* (pp. 45–73). Routledge.
- Bedirhan, Y. (2018). Dîvânü Lugâti’t-Türk’te Şamanizme ait kelimeler.

Sosyal Bilimler Dergisi, 6(76), 77–92.

Begić, H. N. (2016). Türk kültüründe geleneksel bez bebekler. *Motif Akademi Halkbilimi Dergisi*, 9(18), 217–228.

Begić, H. N. (2022). Anadolu Nazar İnancı ve Nazarlıklar. *Hars Akademi Uluslararası Hakemli Kültür Sanat Mimarlık Dergisi*, 5(Özel Sayı 3), 170-187.

Çıblak, N. (2004). Halk kültüründe nazar, nazarlık inancı ve bunlara bağlı uygulamalar. *Türklük Bilimi Araştırmaları*, 15, 103–125.

Çakmak, C. (2015). Dîvânü Lugâti't Türk'te araç gereçlere ait söz varlığı. *Turkish Studies: International Periodical for the Languages, Literature and History of Turkish or Turkic*, 10(16),

Demren, Ö. (2006). Yağmur yağdırma ritüeli çerçevesinde Ortaköy “Yağmur Duası”. *Türkbilig*, 12, 76–92.

Ekici, M., & Fedakâr, P. (2014). Gelenek, aktarma, dönüşüm ve kültür endüstrisi bağlamında nazar ve nazar boncuğu. *Millî Folklor*, 13(101), 40–50.

Erdal, K. (2019). Kaybolmaya yüz tutan bir halk geleneği: Çelüm Çelüm Çemçecük veya Çemçegelin. *Folklor/Edebiyat*, 25(97), 29–40.

Edmunds, L. (2009). Horace's Priapus: A life on the Esquiline (Sat. 1.8). *The Classical Quarterly*, 59(1), 125–131.
<https://doi.org/10.1017/S0009838809000164>

Favero, J. (2022). The history of scarecrows. Thanksgiving Point.
<https://thanksgivingpoint.org/the-history-of-scarecrows/>

Festivall. (n.d.). *Barbaros Oyuk Festivali*. Retrieved June 7, 2026, from
<https://festivall.com.tr/barbaros-oyuk-festivali?utm>

Gömeç, S. Y. (2019). Türklerde töz, fal ve yadacılığa dair bazı tespitler. *Türk Dünyası Araştırmaları, USAD*, 11: 37-62.

Gezer, S. (2023). Türk kültüründe atalar kültü ve ölümler kültü kavramları. *Korkut Ata Türkiyat Araştırmaları Dergisi*.

Gülden, İ. M. (2025). Geleneksel Türk inancındaki atalar kültünün Alevilikte ocak kültüne etkisi.

- Hunt, A. (2011). Priapus as wooden god: Confronting manufacture and destruction. *The Cambridge Classical Journal*, 57, 29–54.
<https://doi.org/10.1017/S1750270500001263>
- İnan, A. (1954). Tarihte ve bugün şamanizm: Materyaller ve araştırmalar. *Türk Tarih Kurumu Yayınları*.
<https://www.scribd.com/document/516747422/Abdu-lkadir-I-nan-Tarihte-ve-Bugu-n-S-amanizm?utm>
- İnan, A. (1934). Ongon ve tös kelimeleri hakkında. *Türk Dili Araştırmaları Yıllığı Belleten*.
- İnce Sezer, Ş., & Badıllı, S. (2024). Şanlıurfa kültüründe çocukların yağmur duası: Çömçe Gelin oyunu. *Trakya Eğitim Dergisi*, 14(2), 1160–1172.
- İzmir Büyükşehir Belediyesi. (2023). *Barbaros Oyuk Festivali'ne ilgi yoğunlu*.
<https://www.izmir.bel.tr/tr/Haberler/barbaros-oyuk-festivali-ne-ilgi-yogundu/50751/156?utm>
- İzmir İl Kültür ve Turizm Müdürlüğü. (2025, October 17). *Barbaros En İyi Turizm Köyü seçildi*.
<https://izmir.ktb.gov.tr/TR-407473/barbaros-en-iyi-turizm-koyu-secildi.html?utm>
- Król, K. (2019). The scarecrow as an indicator of changes in the cultural heritage of rural Poland. *Sustainability*, 11(23), 6857.
- Król, K. (2020). The scarecrow as part of Polish rural cultural landscapes. *Agriculture*, 10(11), 496.
- Kiper, A. U. T., & Kiper, T. (2006). Turizmin kültürel miras üzerine etkileri: Beypazarı/Ankara örneğinde yerel halkın farkındalığı. *Tekirdağ Ziraat Fakültesi Dergisi*, 3(3), 305–314.
- Keskin, Y. M. (2008). Türk toplumunda nazar olgusu ve buna karşı geliştirilen korunma ve kurtulma pratikleri: Elazığ örneği. *Dini Araştırmalar*, 11(32), 191–214.
- Kılıç, E. (2014). Doğu Türkistan'dan Anadolu'ya yağmur törenleri. *Uluslararası Uygur Araştırmaları Dergisi*, 3, 177–193.
- Lenzerini, F. (2011). Intangible cultural heritage: The living culture of

- peoples. *European Journal of International Law*, 22(1), 101–120
- Micaelo, E. B., Lourenço, L. G. P. S., Gaspar, P. D., Caldeira, J. M. L. P., & Soares, V. N. G. J. (2023). Bird deterrent solutions for crop protection: Approaches, challenges, and opportunities. *Agriculture*, 13(4), 774. <https://doi.org/10.3390/agriculture13040774>
- Oral, E. (2019). Çocukların gerçekleştirdiği yağmur duası: Anadolu’da Gode Gode, Çömçe Gelin ve Bodi Bostan örnekleri. *The Journal of Academic Social Science*.
- Özgürel, G., Alan, R., & Bingöl, Z. (2015). Yerel kalkınmada bir araç olarak festivaller: Munzur Kültür ve Doğa Festivali. *International Journal of Social and Economic Sciences*, 5(2), 113–121.
- Öksüz, C. (2017, May 14). “Bostan korkulukları” festivale hazırlanıyor [Foto-galeri]. *Anadolu Ajansı*.
<https://www.aa.com.tr/tr/pg/foto-galeri/-bostan-korkuluklari-festivale-hazirlaniyor>
- Partarakis, N., Kaplanidi, D., Doulgeraki, P., Karuzaki, E., Petraki, A., Metilli, D., Bartalesi, V., Adami, I., Meghini, C., & Zabulis, X. (2023). Safeguarding traditional crafts in Europe. *Encyclopedia*, 3(4), 1248–1275.
- Rotenberg, L. (2014, May 6). Hay, man: The curious life and times of scarecrows. Modern Farmer. <https://modernfarmer.com/2014/05/scarecrow-history-effigy/>
- Richards, G. (2017). From place branding to placemaking: The role of events. *International Journal of Event and Festival Management*, 8(1), 8–23.
- Stankova, M., & Vassenska, I. (2015). Raising cultural awareness of local traditions through festival tourism. *Tourism & Management Studies*, 11(1), 120–127.
- Soto, R. (n.d.). *A terrifying scarecrow*. The House of Good Fortune. Retrieved June 7, 2026, from <https://www.houseofgoodfortune.org/bonheur-blog/a-terrifying-scarecrow>
- Saatcı, G. (2020). The role of local festivals from the brochure layout

- perspectives in creating a destination image: A content analysis research. *Yaşar Üniversitesi E-Dergisi*, 15(57), 24–37.
- Şimşek, E. (2003). Anadolu'da yağmur duasına bağlı olarak oynanan bir oyun: "Çömçeli Gelin". *Millî Folklor*, 60, 74–80.
- Şahin, E., & Aslan, Z. (2019). Gastronomi turizminde alternatif bir ürün: Barbaros Köyü "Çat Kapı Evleri" uygulaması örneği. *Journal of Tourism and Gastronomy Studies*, 7(3), 2000–2019.
- Taş, E. (2019). Türk halk kültüründe "baş". *Türk Kültürü ve Hacı Bektaş Veli Araştırma Dergisi*.
- Türkiye Turizm Ansiklopedisi. (n.d.). *Barbaros Oyuk Festivali*. Retrieved June 7, 2026, from <https://turkiyeturizmansiklopedisi.com/barbaros-oyuk-festivali?utm>
- UNESCO. (2003). *Convention for the Safeguarding of the Intangible Cultural Heritage*.
<https://ich.unesco.org/en/convention?utm>
- UNESCO. (n.d.). *Traditional craftsmanship*.
<https://ich.unesco.org/en/traditional-craftsmanship-00057?utm>
- UN Tourism. (2025, October 17). *UN Tourism announces Best Tourism Villages 2025: 52 communities leading tourism for rural development*.
<https://www.untourism.int/news/un-tourism-announces-best-tourism-villages-2025-52-communities-leading-tourism-for-rural-development?utm>
- Yıldırım, E. (2024). Dîvânü Lügâti't-Türk'teki halk inanışlarının Anadolu halk kültüründeki izleri.
- Zayım, M. (2024). Kırsal turizm kapsamında festival turizmi: Ayaş Geleneksel Dut, Tarihi Evler ve El Sanatları Festivalinin SWOT analiz yöntemi kullanılarak değerlendirilmesi. *Türkiye Sosyal Araştırmalar Dergisi*, 28(3), 664–686.
- Ward, C. T. (2023). The story of scarecrows. University of Maryland Extension.
https://turkoloji.cu.edu.tr/HALKBILIM/erman_artun_inanc_sistemleri.pdf

2utm

Qiu, Q., Zuo, Y., & Zhang, M. (2022). Intangible cultural heritage in tourism: Research review and investigation of future agenda. Land, 11(1), 139.

Kaynak Kişiler

KK-1: Kamuran DORU, Erkek, 1939, Barbaros Köyü, Esnaf, İlkokul Mezunu (D.T.: 15.04.2026)

KK-2: Ergin DORU, Erkek, 1932, Barbaros Köyü, Esnaf, ilkokul Mezunu (D.T. 15.04 2026).

<i>Çalışmanın yazarı/yazarları "COPE-Dergi Editörleri İçin Davranış Kuralları ve En İyi Uygulama İlkeleri" çerçevesinde aşağıdaki hususları beyan etmiş(ler)dir:</i>
Etik Kurul Belgesi: Bu çalışma için etik kurul onayı alınmıştır. Araştırma, İzmir Demokrasi Üniversitesi Sosyal ve Beşeri Bilimler Bilimsel Araştırma ve Yayın Etik Kurulu'nun 30/04/2026 tarihli, 2026/05-19 karar sayılı ve 2026/111 protokol numaralı onayı ile yürütülmüştür.
Finansman: Bu çalışma için herhangi bir kurum veya kuruluştan finansal destek alınmamıştır.
Destek ve Teşekkür: Çalışmanın araştırma ve yazım sürecinde akademik, teknik veya finansal destek alınmamıştır. Saha çalışması kapsamında bilgi ve deneyimlerini paylaşan kaynak kişilere teşekkür ederiz.
Çıkar Çatışması Beyanı: Yazarların bu makalenin araştırılması, yazılması ve yayımlanması süreciyle ilgili herhangi bir çıkar çatışması bulunmamaktadır.
Yazarın Notu: Bu çalışma, "Urla Barbaros Köyü Oyuk Festivali Üzerine Bir Çalışma / A Qualitative Research on the Oyuk Festival in Barbaros Village, Urla" başlıklı araştırma kapsamında hazırlanmıştır.
Katkı Oranı Beyanı: Makalenin araştırma tasarımı, veri toplama, analiz, yazım ve son okuma süreçleri iki yazar tarafından birlikte yürütülmüştür. Yazarların çalışmaya katkı oranı eşittir.
<i>The authors of the study declare the following points within the framework of the "COPE Code of Conduct and Best Practice Guidelines for Journal Editors":</i>
Ethics Committee Approval: Ethics committee approval was obtained for this study. The research was conducted with the approval of İzmir Democracy University Social and Human Sciences Scientific Research and Publication Ethics Committee, dated 30/04/2026, decision no. 2026/05-19, and protocol no. 2026/111.
Funding: No financial support was received from any institution or organization for this study.
Support and Acknowledgments: No academic, technical, or financial support was received during the research and writing process. The authors thank the key informants who shared their knowledge and experience during the fieldwork.
Declaration of Conflicting Interests: The authors declare that there is no potential conflict of interest regarding the research, authorship, or publication of this article.
Author's Note: This article was prepared within the scope of the research titled "Urla Barbaros Köyü Oyuk Festivali Üzerine Bir Çalışma / A Qualitative Research on the Oyuk Festival in Barbaros Village, Urla."
Author Contributions: The research design, data collection, analysis, writing, and final review processes were carried out jointly by both authors. The authors contributed equally to the study.